

[Anders Andersen.]

og fordi jeg tror, der råder mange misforståelser med hensyn til årsag og virkning af et vist kornprisniveau her i landet.

Vi har foreslået en forhøjelse for brødkornet ud fra den betragtning, at brødkornsprisen ikke er forhøjet siden 1959, skønt der er sket en meget betydelig omkostningsstigning. Selv om brødkornsprisen ikke er forhøjet, er forbrugerprisen jo forhøjet væsentligt her i landet, men denne forhøjelse af forbrugerprisen skyldes alene omkostningstigninger og lønstigninger. Når forbrugerne i dag må betale betydeligt mere for brødkorn end i 1959, så meget mere, at det svarer til en forhøjelse af brødkornsprisen på omkring ved 15 kr., skyldes det altså ikke, at dansk landbrug får mere for brødkornet, men at de almindelige omkostninger er steget. Nu har vi foreslået en forhøjelse på 5 kr., en forhøjelse, som i hvert fald ingenlunde overstiger de omkostningsstigninger, der har fundet sted i samme tidsrum.

Vender vi os til foderkornsordningen, så er det vel først og fremmest her, de principielle skillelinjer opstår. Der er dem, der har den opfattelse, at bare vi har billigt foderkorn her i landet, vil vi styrke dansk landbrugs økonomi. Intet er mere forkert. Enhver må vist erkende, at vi har begrænsede afsætningsmuligheder for animalske produkter, i hvert fald til rimelige priser. Vi må så overveje, om det er hensigtsmæssigt at indføre billigt korn og forøge den animalske produktion med den følge, at de animalske produktpriser bliver mindre.

Jeg kunne jo i den forbindelse sige til det ærede medlem hr. Kirkegaard, at jeg går da ganske sikkert ud fra, at det ærede medlem er bekendt med, at der foreligger en statistik over kornprisniveauet og de animalske produkters prisniveau tilbage til det 19. århundrede, en statistik, som ganske klart viser, at de to priskurver praktisk taget nøjagtigt følger hinanden. Når kornpriserne falder, falder priserne på de animalske produkter. Når kornpriserne stiger, stiger priserne på disse animalske produkter. Og det mest vigtige er, at det sker uden hensyn til, om disse foderkornpriser er fastsat ved lov, som de periodevis har været her i landet, eller det er verdensmarkedspriser, der har dannet grundlag derfor.

Hermed er debatten i og for sig ført ind i det spor, at man kan rejse det spørgsmål: hvem har størst fordel af, at man igennem en fornuftig kornordning holder en forholdsvis høj pris på den animalske produktion? Det har været nævnt i dag, at det er de større brug, der sælger kornet, og det er rigtigt; men til gengæld er det vel også værd at understrege, at det er den faldende brugsstørrelse, der procentvis har den største andel af den animalske produktion, og en højere pris på den animalske produktion betyder meget mere for disse brugs størrelse og rentabilitet, end hvis man hæmningsløst vil indføre udenlandsk korn til de billige priser. Prøv at tale med slagterierne om dette spørgsmål. Bare en uvæsentlig forhøjelse af svineproduktionen her i landet vil meget let blive opslugt af et stort prisfald på det engelske marked, ikke alene til skade for den danske producent, men til skade for det danske samfund. Man kunne jo føre det videre ud, hvis man ville, og sige, at det måtte vel ikke være uden interesse, hvis man ved en begrænsning af kornimporten her altså kunne spare nogen valuta, samtidig med at man kunne afsætte produktionen til større priser og få mere valuta hjem til landet. Det ville altså også ud fra en nationaløkonomisk betragtning være en fornuftig foranstaltning.

Jeg kan derfor sige, at jeg er meget forbavset over, at den højtærede landbrugsminister har fremsat et kornlovsforslag, der afsvækker de virkninger, som vi sidste gang fik gennemført, og som allerede har haft den indflydelse på produktionen, på prisudviklingen, som man dengang tilsigtede. Vil man nu til at gå den anden vej igen? Vil man ved en afsvækkelse af disse ordninger skabe ringere eksistensmuligheder netop for den mellemstore bondegård og for den mindre bondegård med den store animalske produktion?

Jeg må være noget forbavset over, at det virkelig kan være det danske folketings opfattelse, at dette vil være en konstruktiv landbrugspolitik. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at den gennemsnitsmængde korn, det enkelte landbrug køber ind, er af ringe betydning i forhold til den produktion, man har på sin egen ejendom; for de små brug drejer det sig vel om ca. 40 tønder